

ÍTRÓTTAR

Sosialurin

Axel Axelsson, venjari:

Eg eggji ikki leikarum til at gera sær dælt av dómara-veikleikum

Men tað ber væl til, tí dómara-støðið er sera lágt. Høvuðstrupulleikin er hetta, at tað ikki finst ein aðallinja í dómaringini

Venjari Neistans, íslendingurin Axel Axelsson, dylur ikki fyri, at dómara-støðið í føroyskum hondbólti er sera, sera lágt. Og trupulleikarnir siggjast aftur, líkamikið hvønn tåttin talan er um: reglukunn-leika, dystar-leiðslu og skipanarlaga.

- Fleiri upplagdar reglur verða ikki fylgdar, sigur Axel, og tekur nøkur dømi.

- Yvirhøvur fáa verjuspælarar ov góðar sæmdir. T.d.: missir verjuspælarar eitt nú ein strikuspælarar, so tekur hann bert mannin aftaná, at hann er sloppin framvið. Tað er ein neyðloysn, ið reglurnar greitt sekta við at vísa verjuspælaran út í tveir minuttir. Í føroysku landskappingini er tað ráðasta hending, at tað hendir. Antin hendir einki, ið besta føri fær hann eitt gult kort. - Annað dømi er, at álops-leikarar alt ov ofta sleppa at gera 4. fetið, serliga aftaná fíntu, úttan at tað verður dømt; eisini kann nevast, álops-leikarar sleppa at brúka øksluna ímóti verjuspælarar, úttan at 'trok' (mas) verður dømt. Og fara vit í smálutir, so kann eg nevna, at aftaná mál skal byrjast

Orð: ówh
Myndir: ingi

Verjuspælarin ger her brot, sum klárt eigur at verða revsa við útvísing í tveir minuttir, men tað er ráðasta hending at tað kemur fyrri, sigur Axel

Axel Axelsson: Høvuðstrupulleikin er hetta, at dómarnir hava ikki eina aðal-linju

aftur á miðjuni við at bólturin verður tveittur øðrum leikara; her kemur tað meira enn so fyrri, at byrjað verður við at dribla inn á mótstöðu-helvtuna. Hendur tað, eigur liðið at missa bóltin, stendur í reglunum, sigur Axel, og leggur aftrat, at hann kundi hildið fram at tikið dømi.

Tann vantandi reglukunnleikin ger sjálvsagt dómarnar ótryggar, tá teir døma. Hetta hevur við sær, at dómarnir ikki eru førir fyrri at leiða dystin, soleiðis sum teir eiga, heldur Axel.

- Betri gerst tað ikki, um so er, teir tveir dómarnir ikki hava tosa saman um, hvussu teir skulu tulka/døma hettar ellar hitt; og mangan er tað eyðsætt, at teir hava ymiska áskoðan.

- Eisini er tað sera óheppið, at dómarnir mangan eru ungir leikarar, ofta ungir leikarar, sum eru við í somu kapping; i summum førum døma teir dystir, har eisini vinfólk og kanska eisini systkin eru á vøllinum, sigur Axel.

- Og so koma vit til tað, sum er høvuðstrupulleikin í øllum dómarspurninginum: tað er eingin aðal-linja ímillum allar hondbóltsdómarnar í landinum. Var tað tað, so var dómingin einhátt hjá teimum einstøku pørnum. Sum nú er kunnu leikarnir spæla

ein dyst, har dómarnir loyva hesum ella hinum, og í næsta dysti kann tað vera soleiðis, at dómarnir als ikki loyva sama fyrbrigdi.

Vit spurdu neistavenjaran, um hann gav gætur, hvør skuldi døma hvønn einstakan dyst og so legði leikarunum eina við at leggja spæl sitt eftir, hvussu teir dømdu.

- Eg eggji ongan tíð leikarum mínum til at gera sær dælt av dómara-veikleikum. Tvørturímóti! Dysturin skal vinnast við at spæla hondbólt, sigur Axel.

- Hinvegin so er tað óhugaligt at venja eitt nú álops-leikarar beinarbeiði, so teir sleppa framvið verjuleikarunum, tá verjuleikarnir fáa fyrminur frá dómarnum, - fyrminur, sum hava við sær, at tað tú hevur lætt bert ger hálsa nýttu, leggur íslendingurin aftrat.

Dómara-villur í evstu løtu kunnu vera við til at gera ein dyst av, og Axel Axelsson svarar játtandi, tá vit spyrja hann, um hann Neistin hevur mist stig í hansara tíð uppá dómara-villu.

Axel Axelsson leggur tó dent á, at dómarnir, sum døma í dag gera eitt sera ótakksamt arbeiði so frægt, teir kunna. Men betri verður hettar ikki,

